

synes at sige, naar man er ombord paa et Skib i Besøg. Jeg tror derfor, at den mest smigrende Omtale af ærede Kolleger, som have været ombord i tydske Skibe, ikke kan staa som et uomstødeligt Bevis for fortrinlig Disciplin der — jeg drager den imidlertid ikke i Tvivl, saa længe jeg ikke har noget Tvivls punkt; men hvis jeg ikke skal drage ellers paalidelige Blades Meddelelser i Tvivl, skal jeg minde om, at det er neppe et Har siden, vi læste om en stor Gadekamp, der havde fundet Sted i Gibraltar mellem engelske og tydske Matroser; sliige Gadekampe have vi dog aldrig leveret i den Maalestok, hvori den blev leveret der. Det er en Kjendsgjerning, som dog viser, at den unge tydske Marine med sin glimrende Straffelov ikke er fuldkommen skudsri. Men dette kan jo være tilfældigt; det mest disciplinære Mandskab kan ægges ved at komme i Forbindelse med utvilede og raa Folk af andre Mariner, saa at det er undskyldeligt, om det gaar over Grændsen. Altsaa, jeg gaar ud fra, at Disciplinærløvene i Tydskland have haaret glimrende Frugter, og at Disciplinæren er saa fuldstændig, som den høitærede Minister antager det. Mit Argument skal ikke være bygget derpaa, men paa noget Andet. Lige saa naturligt som det er, at en gammel Militærstat som Preussen, der for knap en Menneftaalder siden skabte sin Flaade, ubelukkende er henvendt til at bygge hele sin Flaades Organisation og lovmæssige Ordning paa sine gamle militære Traditioner, ligesaa unaturligt er det for en gammel og hæderlig Sømagt som den danske, fordi Preussen bygger paa sine landmilitære Traditioner, at kaste sine gamle sømilitære Traditioner overbord og kopiere den anden Marine. Det er denne Følelse, som gjør, at mange Spofficerer ikke kunne saa varmt som den høitærede Minister slutte sig til, at man har kopieret Preussen. Vi have igjennem vor gamle, nedærvede Ordning, som i Tidens Løb kun er modificeret, faaet et vist Blik paa Forholdene, Marinens Forhid er heri blevet respekteret, og naar man har en saadan Tradition som vi, saa finder jeg ikke, at man skal kaste Brag paa den. I den Retning dømme Fremmede bedre, og naar ærede Medlemmer ville høre Officerer, som have haft Leilighed til at træffe sammen med preussiske Skibschefer, ville de erfare, at mere end en af dem siger: „De preussiske Skibschefer have udtalt til os: I Danske have ikke Raad til at anskaffe saa mange Skibe som vi, men det have I, som Henge ikke kunne betale, og det er den gamle Marines Traditioner.“ Denne Tradition vil man nu kaste overbord, og det er det, som ikke tiltaler mig. — Jeg skal ikke opholde ærede Medlemmer ret længe mere, der er kun nogle faa Bemærkninger, som jeg endnu behøver at frembringe. Den ærede Minister udtalte igaar i Anledning af mine Udtalelser om, at den foreslaaede Straffelov gjorde et saa stort Krav paa juridisk Bistand, at han troede — det

var ikke nogen Paastand, han udtalte, men en Tro — at de nuværende Krigsartikler ogsaa maatte vise hen til den borgerlige Straffelov. Jeg har i de Tilfælde, hvor jeg har haft Leilighed til at bruge Krigsartikelsbrevene, aldrig set denne Nødvendighed. Jeg har gjenembladet dem med stor Opmærksomhed, siden dette Lovforslag er fremkommet, og jeg har heller ikke kunnet finde Noget i denne Retning. Søkrigsartiklerne for Tjenesten i Land henviser ganske sikkert til den borgerlige Straffelov, men de gjælde ogsaa kun for Forholdet i Land; for Tjenesten ombord er Søkrigsartikelsbrevet saaledes affattet, at Enhver derigjennem har en Ledetraad for Straffens Anvendelse i ordinære Tilfælde og en Ledetraad, som kan følges uden juridisk Bistand, og det er det, som jeg haaber vil blive Tilfældet, naar denne Lov kommer ud, ved at den bliver suppleret med en Rettergangslov og administrative Forordninger, som ere saa fylldige, at man ikke formeget kommer til at søle noget Savn i saa Henseende. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa den høitærede Ministers Udtalelser om, at jeg vilde stille, jeg husker ikke hoormange Hundrede Ændringsforslag. Jeg vil dog, isald det skulde ske, henviser til den ærede Ministers egne Udtalelser om, at adskillige Hundrede Ændringsforslag i Folkethinget ikke havde forværret Loven meget efter hans Opfattelse, — og jeg viser jo ved at stille Ændringsforslag, at jeg tror, at Loven kan blive bedre. Saavidt jeg forstod den ærede Ministers Uttringer igaar, mente han, at disse mange Ændringsforslag ikke vilde gjøre Loven bedre; jeg tror dog, at den kan blive forbedret. — Jeg skal endelig berøre det sidste Punkt, jeg har at bekjæftige mig med, og det er det Punkt, som blev fremhævet baade af det ærede 2det Medlem for Kjøbenhavn (Broch) og af den ærede Minister. Det er med Hensyn til Konklusionen. Den ærede Minister udtalte, at han troede, at jeg ikke rigtig fuldt ud mente kun at ville have Bøieftraffen staaet fast, og det ærede Medlem fra Kjøbenhavn fremhævede i Modsætning til en Udtalelse fra den ærede Minister, at jeg havde erklæret, at jeg var villig til at arbejde for Lovens Gjemmensførelse i dens nuværende Stikelse. I den Anledning skal jeg kun sige, at jeg troede, at det var fremgaaet af hele mit Indlæg igaar, hvorledes min Stilling var. Det synes mig at maatte være tydeligt efter Alt, hvad jeg udtalte, at jeg havde fundet mig langt mere tilfreds i Tilfælde af, at den ærede Minister, dengang Opfordringen kom til ham fra Landsthinget om at gaa en af to Veie, havde kunnet vælge det andet Alternativ, nemlig det mindre, der gif ud paa at fremkomme med særlige Straffelovforslag for Heren og Flaaden. Jeg tror, at Ministeriet vilde have sparet sig selv en Del af det meget og alvorlige Arbejde, som dette Lovforslag virkelig har kostet, at Ministeriet derved forlods havde kjøbt hele Marinens